

Şimdiki Aklım Olsa

– Mehmet ÇİFTÇİ · 09 Eylül 2024

“Şimdiki aklım olsa evlenmezdim.”

Demiş milyonlarca insan.... Ve sonra ben!

Kendimi önemli biri gibi görmedim çocukluğumdan beri. Okuduğum okullardan, girdiğim memuriyet hayatımdan kibirlenecek bir pay çıkarmadım kendime diğer insanların aksine. Eksik buldum kendimi ve eksik olmaya devam ettim otuz dokuz senelik yaşantımda.

Bunları söylerken yerden yere vurmuyorum kendimi. Olan neyse onu söylüyorum. Her zaman birey olmaya çalıştım ve yalnızlığı çok sevdim. Sıkıcı buldum insan kalabalıklarını. İnsanların kelimeleri, davranışları bir yerden sonra rahatsız etmeye başladı beni; özellikle kadınların... Özellikle (1) bir kadının. Vücut kimyanın değişmesi ile o sihirli iksir beynine ulaştığı zaman (ki sonradan onun zehir olduğunu anlıyorsun) günaydın! Karşıdaki o talihi (!) kişiyi sevdiğini zannediyorsun. Ama o bir melek değil! Senin özelliklerinin çok üstünde bir varlık. Kendine hükmedecek ve kader çizgini kim bilir nereye çekecek bir insanı sevdiğini zannediyorsun. Zihnin ve bedeninin sadece karşıdaki o varlığa kenetlenir. Sen her zaman huzurlu bir ömür hayalleri kurarken o; çok farklı şeyler düşünüyordur. Başına geleceklerin farkında bile değildir. Sadece kafanda bir hedef kurmuş oraya kenetlendiğin için, başka hiçbir düşünce kafana yavaşamaz bile.

O her zaman kendini üstün gören bir varlık. (varsa) kendinin çalışıp kazanmadığı –ya da kazandığı- parasıyla, saçlarının uzun ya da kısa olmasıyla ve rengiyle, boyununun uzun ya da kısa olmasıyla, elbisenin renginden ayakkabısının topuk uzunluğuna varana kadar aklına gelebilecek her şey ile üstünlük kurma açlığı ile yanıp tutuşan bir varlık.

Biz ise gerçekleri görmemizi engelleyen kimyamız ile dünyanın en saf varlıkları olarak; ipimizi hiç

düşünmeden veririz ellerine onların. Çünkü özümüzde diklik, bir aptalca kahramanlık yapmak arzusu olduğu için; hiç düşünmeden atlarız ateşin içine.

Herşey zamanla anlaşılır ama iş işten geçmiştir. Ve sonra çaresizce yazımın başındaki cümle kurulur. Bu cümle o kadar çaresiz bir cümledir ki, ne kadar acınası bir durumda olduğumuzu yüzümüze vurur. Kaçamazsın artık çocukların olmuştur. Çünkü onlar canından kanından bir parçadır. Kalan ömrünü onlar için harcıyorsan işte bahsettiğim gerçek "kahraman" sensindir. Artık ismin "baba" dır. Çünkü acılara katlanarak kutsal bir varlığa dönüşürsün. Baba olmak erkeğin nirvanasıdır bana göre. Kendini baba zanneden, çocuklarıyla hiç ilgilenmeyen kofti babalardan bahsetmiyorum. Onlar kendinden başka kimseyi düşünmeyen bencil yaratıklar.

Geri dönüşü olmayan bir yola girmektir baba olmak. 'Sevgi' fedakârlığının meyvesidir bir ikramıdır kıymetini bilirsen. Çünkü dünyanın en zor işini yapmış ve bir kadını sevmişsindir. İlk günden bu yana senden nefret eden o insanla aynı mesken içerisinde yaşamayı kabul etmiş; tabiri caizse kedi ciğeri yemiş bir babayığitsin. Ve sonra türlü zorluklara katlandığın için ilahi bir hediye ile ödüllendirilirsin. Tertemiz, günahsız bir hediye verir sana Yüce Yaradan. Ki bu hediyelerin en güzelidir. Altın, gümüş para hiçbirisi değildir. Yüce Allah sana en kıymet verdiği varlığı olan "insan"ı evlat olarak hediye verir. O da ayrı bir sınavdır aslında. Hiçbir şeyin senin olmadığı gibi o da bir emanettir aslında. Nasıl bir baba olacağına da sen karar verirsin. Böyle özellikleri ile kibrinden arınmış, bencillikten sıyrılmış bir yoldur babalık.

Yıllar göz açıp kapayıncaya kadar hızlı geçer. Ve aklımızda her zaman şöyle bir soru olur; "Bir insan ömrünü neye vermeli?"